

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50. — EXTRANGER, 2'50.

LA SENMANA ULLADA POLITICA

En Maura ho tenia tot amanit: al ser cridat pera formar govern, se tragué de la butxaca la lista dels nous ministres; algunas horas després deixava llest el nombrament del alt personal. Aixó vol dir qu' estava en el secret del intríngulis. Formant contrast ab els liberals que sempre van á la grenya, en Maura es tingut per un verdader jefe

de partit, perque 'ls seus l' obeheixen. Pero dintre d' ell mateix porta un gran enemich: el caball boig de que parlava 'l seu cunyat Gamazo. Ja veurán ab quina promptitut se fica á la cacharrería, y ja sentirán el soroll de la trencadissa.

Del seu programa clerical y anti-democrátich ne parlem en article apart. El país deu preparar-se á plantarli cara en las próximas eleccions legislativas: si no ho fan las demés regions, ho farà Catalunya: n' estém segurs. Que á lo menos hi haja á las Corts un núcleo lo més potent possible que posi obstacles als seus plans lliberticidas, y aquest núcleo ha de ser republicá y autonomista, perque dels liberals

no hi ha que refiarse'n, desde l' instant que 'l mateix Maura's disposa á afavorirlos en la repartició de las actas, creantee aixís una oposició de contracta.

A Valencia ha pres proporcions graves la huelga dels empleats de consums. L' arrendataria d' aquest odiós tribut s' ha quedat sense personal, y el poble s' oposá á que l' Ajuntament li prestés ajuda.

Las cosas s' han anat embolicant de tal manera que baix l' amensassa d' una vaga general, dimars foren suspesas las garantías y proclamat l' estat de siti. ¡Bon principi!

Tot lo món tenia fixa la vista en las eleccions d' Alemania.

Las primeras impresions resultaren desfavorables als demócratas socialistas que, en efecte, apareixian perdent alguns llochs. Pero, fet el recompte de vots, resulta que han tingut un anment considerable sobre las últimas eleccions, á pesar de lo qual no logran portar á la Cámara el contingent de diputats que hi tenian.

Aquest resultat, que á primera vista sembla contradictori, s' explica tenint en compte 'ls desesperats esforços de la coalició imperial, que lográ despertar á las classes neutras del seu ensoipment y

L' ENTERRO

Son las tevas propias culpas las que aquí dins t' han ficat:

partit lliberal de broma, ¡Deu t' haji ben perdonat!

portarlas á votar com un sol home. No en vá se tragué 'l Sant Cristó gros del perill que amensava al imperi.

Pero aquest perill subsisteix encare y será molt difícil conjurar-lo. Un cop realitzades las eleccions en un gran número de districtes en que hi hagué *ballotage*, 'l contingent socialista, unit al del centre catòlic, formarà un contingent poderós que farà molt difícil la realització dels plans del canceller Bülow, respecte als problemes colonials, de tal manera que no falta qui creu que la nova Càmera li oposará dificultats tan grosses, com las que motivaren la dissolució de l' anterior.

Las eleccions d' Alemania ofereixen de totes maneres un gran exemple á pobles com l' espanyol, que posseïnt un instrument tan efícaç com el sufragi universal, no se'n sab valer per acabar d' una vegada ab el vergonyós imperi de las oligarquias monàrquicas.

Quant de camí no faríam, si aquí els republicans sapiguessin lluytar ab l' ardimient y l' admirable organització ab que ho fan els demòcratas socialistes d' Alemania!

PEP BULLANGA

Girada de truyta

Lo que 'ls ha succehit als titulats liberals-dinàstics estava previst. Homes sense idees, dividits ademés per las més ignobles rivalitats personals, no podían acabar sino de la manera sainesca ab que han donat fi á las sevas funcions. Payassos de Circo, han passat dinou mesos seguits fentse la trabeta. Y al últim els han hagut d' escombrar de l' arena fets á trossos, esmicolats, pulverisats.

Del seu pas pel poder sols una cosa 'n queda: la odiada Lley de Jurisdiccions, negociat flagrant de la llibertat d' emetre las idees. Qualsevol tracta de certs assumptes vitals, tenint suspesa damunt del cap l' amensadora espasa! Els que n' han sigut víctimas poden respondre del tracte que s' hi dona. Lliberals havían de ser els factors de aquest retrocés, els atentadors á una de las llibertats més necessarias, més indispensables á la vida política del país!

Sa campanya anti-clerical no fou sincera. La empenyaren sense cap fé en els seus resultats, com un medi de realitzar, com un pretext per diferenciar-se dels conservadors. Fou el projecte de Lley de Asociacions una especie de salva-vidas, buyt com una carabassa, llansat en el tempestuós oleatge que amensava dragarlos. Pretenían captarse l' apoyo de tots els partits de la esquerra, sense que logressin alcanzarho, porque no hi havia confiança en la quadrilla, y en cambi donaren una forsa considerable al clericalisme, que sabent ab qui tractava fingí una tremebunda exasperació.

En l' ordre econòmic concertaren el tractat ab Suïssa per dessota de la segona columna aranzelaria ab extralimitació manifesta de las sevas facultats, obrint un portell á la invasió de productes estrangers, de la que n' han de ser víctimas la producció y 'l treball.

En la esfera administrativa prometeren la desaparició del odiós tribut dels consums, lo qual els serví de pretext per recarregar altres impostos. La munyida del país alcansa, segons els últims pressupostos, un augment de 39 milions de pessetas.

Res feren pera fomentar la riquesa pública: ab indiferència miraren la sangría oberta de l' emigració, que ha deixat poblacions enteras sense habitants; y tot sovint reprimiren la justa indignació del poble, afusellantlo sense pietat. Las píldoras mauzer han sigut el medicament que han suministat al país ab preferència. No trobavan millor manera de posar fi als seus mals y dolors que acabant ab la seva vida.

Una pandilla—mereix més aquest nom que 'l de partit—que desapareix deixant aquests recorts vergonyosos no t' dret ja may més á rehabilitarse. El més gran favor que se li pot concedir es un etern despreci.

* *

Y no obstant, vostés veurán com encare tractan de recobrar coherencia y personalitat, per oferirse novament, quan l' ocasió s' ho porti, á fer de nou la felicitat del país. Se creuen elements indispensables, insustituïbles en aqueixa máquina elaboradora de ficcions y convencionalismes, de vergonyas y desgracias, que se'n diu el torn dels partits dinàstics.

Tant desacreditats com ells, dinou mesos enrera varen caure 'ls conservadors, y no obstant, ja 'ls tornem á tenir en el candelero.

¿Qué feu en Maura durant aquell període més que revelar la seva impotencia?

Els seus arranchs, els seus discursos, las sevas frases que s' han fet célebres per la petulancia qu' entranyan ¿de qué li serviren? ¿de qué serviren al país?

Advocat de 'n Nozalada, creyent haver guanyat el plet en el Parlament, el perdé á Valencia. Partidari de atacar la immunitat parlamentaria ab la concessió dels suplicatoris, s' estrellá ridículament en la seva pretensió. Y ab aixó sols acabá la corda, no sense haver tenyit els carrers de las vilas y ciutats ab sanch humana, y no sense deixar que la fam y la miseria ensenyoridas de la major part de las regions espanyolas, completessin la seva obra de destrucció.

Caygué odiat y malehit... Y com si no hagués passat res: als dinou mesos tot quedá olvidat.

Dirán els que pretenen utilitzar novament els seus serveys que no 'ls era permés triar: que no 'ls quedava altra solució que la qu' ell representa; y encare

afegirán que vé prematurament, fora de temps y de ocasió, á causa de haverse fet impossibles els liberals dinàstics.

A lo qual caldrá respondre:—Si quan la fruyta era madura, ningú la pogué pahir, ¿qu' es lo que succehirá ara qu' es verda?

L' Amo Toni que té contrets compromisos ineludibles ab la reacció y 'l clericalisme, no podrá sustreure per més que vulgui al seu cumpliment. Ja desd' ara diu que la qüestió religiosa no existeix á Espanya, ab lo qual no sols accepta sino que tendeix á vigorisar la sumissió del Estat espanyol al Vaticá. Y per lo que atany al ordre polítich, erigeix com á programa la reforma de las Lleys municipal y provincial y lo qu' ell ne diu la dignificació del vot, que representa un atentat al sufragi universal.

No pot consentir que 'l poble, allá ahont está despert y usa dels seus drets, ó sigui en las principals ciutats d' Espanya, conquisti ab els seus vots las corporacions públicas més íntimament relacionadas ab la seva vida. En la impossibilitat de reconquistar en aquellas ciutats la opinió dels electors, tracta de destruir 'l instrument del sufragi universal, única clau de llibertat y de redempció.

Bé pot assegurar-se que puja al poder tremolant una bandera de insensates. Al país, amant dels seus drets, li toca destrossarla.

* *

Si alguns republicans que van per mal camí, sembrant arreu el desgabell y la discordia, sapiguessin compendre lo que significa pel régimen la comprobada impotencia de las oligarquias del torn que ha deixat de ser pacífich pera convertirse en torn de las barallas; si tinguessin en compte que 'l disgust que va generalisante afecta á todas las classes sociales sense excepció, lo qual imposa la necessitat de una política seria, reflexiva y sobre tot patriótica; si 's fessin càrrech de que la República de partit ó de bandera no es ni será may una solució possible; si, finalment, procuressin tenir menos la paraula Revolució en els llabris, y tenir més la idea revolucionaria en el cor y la conciencia ¡ah! avuy podríam dir ab plena seguretat de conseguirho:

—Es arribada l' hora de la liquidació del régimen: es arribada l' hora de salvar á Espanya.

P. K.

De la vida, la gent ditxosa no 'n coneix gran cosa: el gran mestre dels homes es el dolor.—Anatoli France.

Per la pau, y per la llibertat

SOLIDARITAT catalana ha presat un nou servey á Barcelona. Era necessari cohesionar l' esperit públich, indignat ab temps per l' impunitat ab que 'l terrorisme y 'l kabilisme feyan impossible la vida pacífica de la població. Era indispensable suplir las deficiencias del govern que havían arribat á ferse sospitosas. Y tot aixó se ha consegut per l' iniciativa de *Solidaritat catalana*, al convocar á todas las entitats y asociaciones, á la reunió que tingué efecte dimars á la nit en el Saló de Cent. A 382 ascendeixen las que respongueren á la crida, distingintse per la varietat infinita del seu carácter, tendencias y fins, lo qual exclueix la més remota idea de predomini. Ellas representan la vida de Barcelona en tota la seva complexitat.

Segons els acorts presos unánimement, s' ofereix al Ajuntament y á la Diputació 'l concurs material y moral de las Asociacions que sigui necessari pera la defensa de la pau y 'l bon nom de Barcelona; se crea un Comité federatiu de tota la vida corporativa barcelonina pera prendre todas las iniciativas y realitzar tots els actes encaminats á normalisar la vida social de la ciutat: se crea una Comissió encarregada de redactar l' organizació y l' funcionament del Comité federatiu y un alegat en defensa del bon nom de Barcelona que serán sotmesos á una Junta magna de Asociacions.

Aquests acorts no poden alarmar á ningú, com no sigui als enemichs de la pau de la ciutat; als excitadors de malas passions y als inconscients que 's prestant á una lamentable excitació. Aquests acorts no son monàrquics, ni republicans; no son conservadors, ni radicals; no son polítichs: son senzillament cívichs; obra de sana ciudadanía, dignes en un tot de un poble modern y ple de nobles aspiracions. Significan l' intervenció directa y efícaç dels ciutadans sense distinció de partits, en la tasca honrosa y salvadora de vetllar per la pública tranquilidat y de assegurar el pacífich exercici de tots els drets polítichs, que de un quant temps ensá s' havia fet á Barcelona poch menos que impossible.

Ningú demana, ni demanará lleys especiales preventivas, que serían la negació del dret y la justicia: lleys que mal podrían ser aplicadas per uns governs que han demostrat la seva ineptitud davant dels crims del terrorisme misteriós y davant dels excessos del matonisme descarat. El poble ben unit se basta pera ferlos impossibles ó reprimilos y castigarlos. Se tracta d' exercir constantment l' acció popular, y aquest intent enalteix y dignifica als pobles, que aspiran á ser lliures y respectats.

* *

La *Solidaritat catalana*, conjunció d' elements diversos y hasta contraposats en els ideals que professan, ha treballat sempre pel bé de Catalunya y d' Espanya; y la pau y la concordia y 'l foment de la cultura y 'l extirpació dels odis africans representan un gran bé.

¿No es una demostració irrefutable de aqueixa missió civilisadora, l' espectacle que donan els elements que la integran, convivint armònicament, á pesar de las diferencias doctrinales y dels interessos polítichs que 'ls separan? ¿Quí, que no estigui obcecado, no ha de sentirse atret per aquest admirable exemple de tolerancia?

Tant sols els que creuen encare que l' odi es un arma lícita, y la discordia encesa el millor estat de un poble, poden declarar-se hostils á un moviment que registra una fetxa tan memorable com la del 20 de maig, á la qual será just agregarhi la del 28 de janer, en quant significa la vigorisació del esperit públich, per medi de l' acció corporativa, pera restablir la normalitat á Barcelona, sense que sigui necesaria la baralla de cafres, qu' en vá han intentat encendre gent que no han nascut aquí, y cap motiu tenen per estimar á la ciutat que 'ls alberga, y qu' en lloch d' enaltir á las idees que diuen sustentar, las profanan y las deshonran, com si no tinguessin altra propòsit que provocar una reacció gubernativa que acabi ab las últimas deixas de las llibertats que 'na restan.

J.

Després de Voltaire, l' home que, sense pensarsho ha treballat més pera lliurar á Fransa del pes de la Iglesia catòlica, es Pío X.—Camilo Pelletan.

VATICINI

No trobem paraulas prou duras pera condemnar l' obra de maldat qu' está realisant *El Progreso*, ab just motiu conegut per *Gaceta Oficial del Celeste Imperi*. Barreja monstrosa de petranyas y provocacions, no sembla sino que 's burri descaradament dels seus lectors. ¡Y com se deu riure interiorment de la tanjaneria dels que creurá capassos de tragarse las sevas bolas colossals, las sevas mistificacions estupidas!

De la veritat ne fa mentida, y de la mentida veritat: aquest es el seu sistema.

Sols un periódich sense conciencia, podia atrevirse á afirmar que *Solidaritat catalana* y la majoria del Ajuntament hagués tractat al poble honrat de Barcelona, de dinamitar. Sols un periódich sense escrúpols podia atrevirse á carregar sobre el *pueblo liberal* las intolerancias, brutalitats y atropellos de la kábila lerrouxista, organizada y conchudha per un grapat de aventurers, que no semblan tenir altre propòsit que deshonrar á la terra catalana, hont no han nascut. Sols un periódich sense vergonya podia sostenir que las bombas del diumenje foran salvas dels solidaris y que l' obra de pacificació que hem emprés las colectivitats barceloninas está inspirada per en Maura y 'ls reaccionaris del Foment.

Aixis, sense descalsarse, taxa de reaccionaria á la comissió organizadora nombrada dimars en el Saló de Cent, y de la qual ne forman part republicans tan coneguts y probats, com els Srs. Layret, Clapés y Ferrando. ¿Per qui escriurá *La Gaceta Oficial del Celeste Imperi*: pels espanyols ó pels xinos?

De la gran ostentació de forsas que desplegó l' autoritat dimars al vespre, també n' ha volgut traure partit, sense considerar que si sortiren al carrer fon degut únicament á las sevas bravatas y amenassas, ja que no sempre la forsa pública ha de girarse d' espallitas y fer el dissimulat en el moment en que las kábilas realisan las sevas tropelias. Sapiguessin respectar els drets de tothom, y no hi hauria necessitat de pendre precaucions de cap mena.

Ab tot aixó 'ls miserables que cultiven el sport de la mentida, de la calumnia, del insult y la provocació no tenen altra popòsit manifest qu' envenenar l' ánima de una part del poble de Barcelona pera aprofitarse'n infamement. Pero tothom els va coixeixent ja, y prompte, davant de la indignació pública no tindrán més remey que mudar de casa.

Els mateixos que fins avuy s' han deixat enganar per els que 'ls treuran de Barcelona á escupinadas.

Centre nacionalista republicà

El dissapte tingué efecte, davant d' una concurrència extraordinaria, la inauguració oficial d' aquest Centre, destinat á exercir una gran influencia en la vida política de Barcelona.

Constituhit pels elements de l' esquerra del catalanisme militant, el número de socis inscrits s' acosta á un miler. Mil catalanistes que, desfrantse de la massa neutra, han alsat resoltament la bandera republicana. ¿No es molt significatiu aquest fet polítich, provocat sens disputa per l' admirable moviment de *Solidaritat catalana*?

La causa de la República s' ha d' enorgullir ab la conquista d' un nucleu tan important, no sols pel seu número, sino també per la seva qualitat.

El Sr. Carner, president del Centre, pronunciá un discurs, notable per la seva diáfana sinceritat. Després d' explicar els poderosos motius que 'ls obligaren á despendre's de la massa amorfa catalanista, pera constituhirse en organisme polítich ab personalitat clarament destacada, lo qual no impedirá que prestin sempre la seva cooperació decidida en tota empresa nacionalista catalana, abordá l' problema polítich, declarantse republicà, per creure que la República es la única forma de govern que convé al actual estat d' Espanya, y demòcrata per estar convenent de que 'ls drets individuals son necessaris y essencials pera que 'ls pobles puguin desenrotllarse lliurement.

Tractá després de la qüestió religiosa, deixant sentat que á Espanya «la societat civil débil s' ha trobat enfront de la societat robusta de la Iglesia, que ab audacia s' ha anat apoderant de la Ensenyansa, de la Beneficencia y d' altres organismes socials, agens per complet als sens fins religiosos», y després de consignar que 'l catolicisme y todas las doctrinas han de ser respectadas mentres no se surtin dels seus objectius religiosos, se declará partidari de la més absoluta llibertat de conciencia y de la consegut separació de las Iglesias y l' Estat.

Respecte á la qüestió social, preconisá las ventajyas de la lliure organizació obrera, y dels métodos que s' emplean á Inglaterra y altres pobles moderns, renunciant á tota violència y vigorisant l' esperit

d' Associació. L' obrer no's den apartar de la vida política: els obrers son també ciutadans, y tenen el deber d' intervenir en las llytats de la vida pública; pero d' igual manera que no han de permetre que las sevas associacions siguin monopolizadas per homes polítichs, no han de consentir que 'ls problemas societaris siguin monopolizados per cap partit. Pera resolre aquests problemas, la millor táctica es que 'ls homes que estiguin conformes en un punt, encare qu' en cent altres discordin, resolguin el primer, deixant els demés pera quan vagin desapareixent els prejudicis.

S' ocupá, finalment, el Sr. Carner, de la situació de Barcelona, abogant pera que 's vigorisi l' ánima de Catalunya, y cuidant d' impedir que 's passi de la demagogia roja á la demagogia blanca.

El discurs del Sr. Carner sigué extraordinariamente aplaudit, sobre tot en aquells punts en que més categòricament deixá establert el carácter republicà y democrátich del nou Centre y en tot lo que manifestá relatiu á la llibertat de conciencia y separació de la Iglesia del Estat.

R.

D' una ploma que 's ven, no 'n pot sortir res gran y vigorós.—J. J. Rousseau.

El Sr. Sol y Ortega vá tenir per convenient sortir de la seva abstenció política, pera posar càtedra en *El Liberal*, contra *Solidaritat catalana*.

Pretext de la prédica: la pau de Barcelona. Objectiu real y verdader: atacar á *Solidaritat catalana*. No pot olvidar el Sr. Sol, que un dels factors més importants de *Solidaritat* es D. Nicolau Salmerón, al qual li té una tirria incurable. No en vá tractant de derribar ab el cap el pedestal que sustenta al eminent republicà, se 'l vá esbadellar, inutilisante pera la política republicana.

Als catalanistas tampoch els pot veure. Quan el Sr. Sol rompé ab el partit republicà, li feren aquells una gran recepció; pero 's negaren á treure'l diputat á Corts per Barcelona. Y darrera de la ferida en el cap, rebé una gran ferida en l' amor propi. Després de sis anys de saludable descans, encare avuy el seyor Sol se'n resent y hi respira per aqueixas feridas.

* *

De las sevas declaraciones intempestivas sols han tractat de aprofitarse'n els de 'n Lerroux y 'ls caciquistas monàrquics.

Té, donchs, rahó que li sobra, ab declarar, com ho ha fet després, que havia obert un paréntesis pera cloure'l immediatament. Es lo millor que li cal fer, com á Sol qu' es: quedarse sol.

Els republicans no olvidarán may las discordias que vá promoure el partit. Y 'ls organismes caciquistas, en els quals s' apoyava, en las sevas combinacions personalistas, avuy ja no existeixen.

¿Y com engranar ab la política dels desenfrenats kabilenys, un home que al retirarse á la vida privada vá fer unas declaraciones desafortadament conservadoras?

* *

El Sr. Sol tractá de mermar influencia á *Solidaritat catalana*, pretenent que no tenia autoritat pera convocar la reunió del Saló de Cent.

La resposta no ha tingut necessitat de donarli la *Solidaritat*; li han donada á cumpliment las 382 representacions que assistiren al acte, y aquesta resposta es d' aquellas que aplastan.

Bombas diumenje. Una á la porta de una escala de la Rambla de las Flors qu' esclatá sense produhir desgracias, y un' altra dintre de la escala de la mateixa casa, qu' es recullida y trasladada al Camp de la Bota.

Bomba dilluns, dintre de l' escala de la casa de la Rambla del Mitj, ahont se troba instalada l' administració de *Las Noticias*.

Aquestas tres, han sigut las últimas de la temporada del Sr. Manzano.

* *

El dimars arribá l' nou governador Sr. Ossorio. Y bomba al carrer de l' Argenteria, al matí y bomba al carrer de Sant Pau al vespre.

Veurem ahont serán colocadas las dels dias successius, porque las bombas s' han arribat á convertir en una malaltia endémica.

Son com el nostre pá de cada día dels barcelonins.

Paraulas de 'n Clemenceau en un discurs pronunciat de fresch:

«Hens aquí nostre programa. Volém redimir á la Fransa de todas las tiranias; aixis la de classes, com todas las demés. Volém que sols prevalesqui l' dret, la llibertat y la justicia, *incliús* *per nostre enemichs*. Volém fer las reformas pacíficamente, en pau ab l' extranger y en pau ab el nostre propi país, *perque no hi ha possibilitat de reformas fora de la pau pública*; que si ab tan empenyo 'ns dediquem á sostenir l' ordre en el carrer, es *per no oferirli á la reacció l' únic pretext pera trauve partit de la bullanga.*»

Aquestas declaraciones fan una gran oportunitat per tothom, y fins pels barcelonins.

Y ara l' bullanguero Lerroux te la paraula pera contestar al revolucionari Clemenceau.

En la Junta municipal de Unió republicana de Madrid s' ha presentat una proposició demanant qu' en las próximas eleccions de Diputats á Corts, lluytin junts per tot' Espanya 'ls republicans y 'ls socialistas.

Problema

Aquí està 'l punt honst descansa tot el present embolisme: ¿Quí es que ha pujat al poder? ¿L' atlot ó 'l clericalisme?

Hi estém conformes de tota conformitat. Y convenient seria que las classes obreras societarias s' organisesen, com ho están á Fransa, á Alemania, á Inglaterra, per tot arreu, ahont hi ha que lluytar y 's lluyta, no ab teorías descabelladas y paraulas vanas, sino exercint una acció política ferma, constant, enérgica y ben concertada.

Un altre caciquista, y dels mes arrelats, que ha decidit retirar-se per el foro: D. Alfons Sala, el diputat indiscutible per Tarrassa.

En una carta dirigida als arcaides del districte ha dit que després de dinou anys de servirlo, ja 'n té prou, y 's retira á cuidar de la seva salut, de la seva familia y dels seus interessos.

Inductablement que no ha deixat de influir en aqueixa determinació 'l existencia de Solidaritat catalana, per virtut de la qual, alguns elements de aquell districte que 'l apoyavan se li van girar d' espaldas.

Nosaltres celebrarem que ab la retirada del diputat indiscutible, se restableixi á Tarrassa la pau que mereix una població tan morigerada.

Que desapareguin tots els odis y tots els rezels; y que la lliure difusió de las ideas no xoqui ja may més ab la coacció patronal, que s' havia erigit en sistema y qu' en algunas ocasions havia ofert caràcters irritants, propis pera soliviantar al home mes pacífic.

D'acort ab El País, á propòsit del cambi de situació:

«Els republicans, en contra de la intransigència religiosa y 'l règimen dels consúms, proseguirem la nostra campanya y excitarem al poble á que cumplici ab el seu deber, declarant que contra 'l bastó del amo está 'l hidrofobia del gos.»

Lo qual vol dir que si es necessari, ens hi hém de fer á mossegadas.

El día mateix en que 'ls catòlics alemanys se bantian contra el govern del emperador en las urnas electorals, el Papa Sastre feya cantar un Te-deum á l' iglesia de Alma, en honor de Guillém II.

Un Te-deum en honor de un monarca protestant! ¿Qué hi diuen en aixó 'ls nostres crachs, partidaris desafortats de la intolerancia religiosa?

En Teodoro Baró té un programa expedit per assegurar la pau de Barcelona. ¿Saben quin es? Una cosa molt senzilla: «Diez años de suspensió de garantías y de estado de sitio.»

Una delicia. Y un remey semblant al que per evitari á un el disgust de veure cosas tristas, li traguessin els ulla.

Dilluns corrian rumors molt alarmants. Se deya que 's cometrien grans desordres: que la reunió del Saló de Cent seria perturbada, y 'ls que hi assistisessin cassats pels carrers com conills.

«La kábila—deya un alarmista—ha enviat á buscar á n' en Lerroux. L' Alecandru es aquí. Ja veuren la que s' arma.»

Resposta d' un que coneix el panyo:

«De manera que 'l Patró Aranya es aquí? Llavors estiguin ben segurs de que no passarà res.

Y aixís succehi. Ja tothom ho sab que aquí certes cosas no succeheixen, sino quan l' héroe de la Revolució se troba lluny, molt lluny, en un siti segur ahont els esquitzos no pujan arribarhi.

SERÓS, 27 de janer

Disfrutém en aquest poble de un escarabat negre que val mes or que no pesa. L' altre día desde 'l cové de las guatillas deya que hi ha molts homes que tenen la conciencia bruta, y 's queixava de que no anessin mes xays á buyardli els pecats á la garita. Respecte á aquest punt afirmava que encare que algú irregularisi alguna cosa, si després se 'n arrepeneteix y li va á notificar, queda completament net de pecat com si hagués passat per la bugada. Aquesta advertencia també la feya extensiva á las noyas que pateixen de rellicades.

¡Sants Betxilleris... ora pro nobis! ¿Quan liquidará del tot aquest negoci de la llana?

MONTERIÓ, 25 de janer

L' escura xamaneyas, fill d' aquest mateix poble, no 'n té prou ab baladrejar desde 'l cossi de las garrofas, que cada dimenche 'ns está mortificant las orellas ab el rosari de l' Aurora, demanant á la verge que extermini als que no van á missa y llegeixen diaris liberals. Ara, darrerament, ha format un teatro catòlich, pero 's troba que ningú vol secundarlo, donchs molts joves, cansats de fer l' ós representant gansadas, se li han declarat en huelga; y ara no 's pot reñar mes que del Sr. Arcaide y un altre xarrapallantias que també fan comedia, descapdellantse sovint sobre el tema religió qu' es lo que mes els preocupa.

Ja poden fer tant trayato com vulguin ell y l' arcaide y... el Pare Sant, que 'l poble aquí ja está cansat de fer la sibeca y de deixarse albardar.

SAMPEDOR, 26 de janer

L' autoritat governativa imposá multas als arcaides que en el seu día no constituïren la Junta de Reformas Sociales; y saben per qué l' arcaide d' aquesta vila prefeix pagar penyor avans que cumplici ab la llei? Perque ja faria dos bienis que 'l poble hauria acabat ab el poder feréstech jesuítich que aném sofrint, si un parell de fabricants que 's distingeixen posant canas á las pessas, no fossin la millor garantia pera salvar al caciquisme celestial, obligant als obrers á votar. Nosaltres hem llegit carta del Noy dels expedients del terreno filoxerat demanantli 'l aquest favor á dits fabricants; y aixó priva als obrers de tenir Junta de Reformas Sociales.

Are preguntém: ¿Es de necessitat absoluta á Sampedor la constitució de tal Junta...?

BULLETÍ

No es cert, com ha dit la Gaceta oficial del Celeste imperio, que per la oficina de Solidaritat catalana se negués al Centro de estudios sociales y á otras dos societats obreras el dret de assistir á la reunió del Saló de Cent. Lo que passá fou que al portador del ofici de la primera de aquelles entitats, al demanarli que deixés nota del domicili del que apareixia com á delegat, no tingué per convenient manifestarho, retirant-se, al igual que 'ls de las altres dos, que ni tan síquera presentaren l' ofici.

Aixó es tot lo que oocregué. De manera que si no assistiren á la reunió fou per sa propia voluntat, ja que no tingueren á bé sotmetre's á un trámit que s' aplicá per un igual á todas las entitats representadas.

S' ha constituït la Junta Municipal del districte 8, en la forma següent.—President: D. Tiberi Avila.—Vice-president: D. Joaquín Amat.—Secretari: D. Francisco Pla.—Contador: D. Joan Vives.—Tresorer: D. Joan Campanya.—Vocals: D. Joseph Irlegui, D. Narcís Carrenys, D. Joan Ballester y D. Antoni Verdés.—Son primer acte ha sigut manifestar la satisfacció ab que ha vist la conducta política del regidor Sr. Bastardas, reiterantli sa incondicional adhesió.

Al Ateneo barcelonés, el periodista Max Bembo doná compte diumenche del seu projecte d' Escola de noys desamparats, y Camp de treball. Pera portar á la práctica aquest benéfich pensament, s' ha pensat en la constitució de un Consell administratiu, del qual se forman part caracterizadas personas que simpatizan ab l' idea.

UN RASGO DE VALOR

DILLUNS ab l' express de Madrid, va arribar á Barcelona l' Sr. Lerroux. Y res de recepcions aparatosas: vingué de rigorós incógnit.

Els seus entusiastas deyan:—Ja es aquí. ¡Tremolin els renacuajos que aquesta nit se reuneixen en el Saló de Cent! Avuy sabrán qui es ell. Avuy se posará á proba 'l seu valor.

Y en efecte, 'l seu valor se va posar á proba; pero no ab els solidaris, sino sí ab un dels desidixats acreedors de la Casa del Pueblo, el constructor senyor Eduardo, qu' executá la major part de las obras, y 's torna mico pera cobrarlas.

Han passat, segons sembla, setmanas y mesos enters de citacions inútils y d' exhortos sense resultat. La gallardia de haver vingut á Barcelona 'l 20 de janer, li valgué una citació formal del senyor jutje de l' Oest. El Sr. Lerroux tingué la valentia d' eludir la retornant á Madrid sotoptadament. Dels que fugen alguns se n' escapan. Pero todas las cosas del món tenen un terme, y no 's podia passar de dilluns: de altra manera certa firma posada al peu de un document s' hauria donat per vàlida.

Calia, donchs, comparéixer davant del jutje, y en efecte, hi comparegué, y passá lo que relata un periódich ab els següents termes:

«En un judici de preparació d' executiu se li presentá un pagaré suscrito per ell com gerent de la Casa del Pueblo reclamantli 18,000 pessetas. El senyor Lerroux negá la firma, que diu li ha sigut su plantada diversos cops.»

Si la firma es realment suplantada ¿com s' explica que haja acudit á tots els expedients dilatoris imaginables pera no procedir enérgicament contra 'l suposat suplantador? Y si l' ha posada en dupte, ab tot y ser seva, com ho induheix á creure 'l referirse á obras realizadas en la Casa del Pueblo, ¿quí será que no reconegui y proclami 'l seu rasgo de valor?

No 's trobaran gayres homes que preciantes de formals siguin capasses de realisar una tan extraordinaria valentia.

Aixó es valor, ciutadanas. Aixó es tenir com diu ell «el alma en los pantalones.» Pero á la banda de darrera.

VEREMAT EN LA VINYA DEL SENYOR

Els jesuítas jutjats per un jesuítá

L Pare Coubé, famós predicador de la titulada Companyia de Jesús, s' ha donat de baixa en las filas loyollescás y s' ha secularizat.

Aquest fet ha causat á Paris no poca sensació, fentse tota mena de conjeturas sobre 'ls motius que poden haverlo obligat á penjar, com

se diu vulgarment, els hàbits á la figuera. Pero el mateix interessat ha tingut á bé explicar las rahóns de la seva conducta en una conversa tinguda ab un periodista, de la qual traduhim els párrafos més substancials:

«Las rahóns que m' han obligat á separarme de la Companyia de Jesús radican en una divergencia de parers entre 'ls meus antics superiors y jo, respecte á las condicions del apostolat en la época actual. Dolent es el fanatisme; pero la solaperia (duplicité) es encare mil vegadas pitjor que 'l fanatisme.»

«La meral jesuítica es incompatible ab l' esperit modern.»

«En general, las ordres y 'ls métodos de las ordres religiosas son nocins á l' acció sacerdotal tal com jo la concebeixo y m' proposo exercirla, tenint en compte las necessitats de l' época en que vivim.»

«Desde fora de la Companyia crech que podré fer més bé als meus semblants que no desde dintre d' ella.»

«Y tal com jo son molts els que hi pensan.»

No deixa de ser molt significatiu que 'l lliure pensament s' introduheixi fins en las filas compactas de un ordre religiosa tan aferrada á l' abdicació completa y cega de la rahó y de la voluntat.

Opinions de prelatos americanos

Deixém parlar á monsenyor Ireland arquebisbe de Sant Pau (Estats Units):

«La llibertat de que gosa la Iglesia baix la Constitució de la República es pera nosaltres de un preu inestimable. Aquí no hi ha tirá que 'l encadeni, ni Concordat que limiti la seva acció ó que coarti las sevas energías.»

Y ara té la paraula l' arquebisbe de Filadelfia, compatriota del anterior:

«Sense negar qu' en altres temps y en altres regions la unió de la Iglesia y del Estat sigué tan útil com llegítima, cal reconéixer que no existeix en la Constitució Nort-americana una disposició més benéfich que la qu' estableix en aquest país la separació entre l' Estat y l' Iglesia. Baix aquest règimen, la Iglesia ha pogut aprofitar todas las virtuts y todas las facultats naturals del home pera la defensa de las veritats sobrenaturals; y si alguna vegada en la lluyta qu' engendra la oposició de doctrinas, succeheix que 'ls fideles cristians s' aventuran fora dels justos límits, val més al cap-devall la llibertat ab els seus errors, que la servitut ab las sevas humiliacions.»

Aixís s' expressan els més ilustres representants de la Iglesia catòlica en aquell país clàssich de la llibertat democrática. ¿Quánt distinta la seva manera de pensar y sentir, de la qu' exteriorisan ab las sevas paraulas y 'ls seus actes els mitrats espanyols intransigents, intolerants y proclamadors del monarquisme principi: «El liberalisme es pecat.»

En plena llibertat de pensament se desrolla en el Nort de América la religió catòlica, per obra exclusiva de la convicció y de la lliure propaganda. Allí el liberalisme es vida per ella. Bé es veritat que aquella Iglesia s' ha acostumat á viure independentment sense l' apoyo ni 'ls subsidis del Estat, y en aquest concepte ni es dominadora, ni es interesada.

Tot al revés d' Espanya, ahont la dominació política y la còplich, l' afany sacrílech de poder y de riquesas constituïheixen els móvils únichs de la Iglesia oficial.

Un frare que té rahó

El Pare Vicens Maumus, de l' ordre de Sant Domingo, es á dir de la congregació religiosa fundadora de la Inquisició á Espanya, publicá en 1902 un llibre titulat «La crisis religiosa y las lliçons de la Historia», que deuria traduhirse y repartirse gratis á tots els neos espanyols, pera que 's convertissen á la rahó ó reventessin del disgust, que de todas duas maneres hi guanyaríam prou.

En concepte del autor del llibre la llibertat de conciencia es, ab l' igualtat dels ciutadans davant de la llei y ab la llibertat civil y política, un dels grans principis de la Revolució; de la Revolució que, com deya Lacordaire donará la volta al món. A tal efecte l' Pare Maumus proclama «el dret de dirigir la nostra vida religiosa independentment de tota pressió política, baix la responsabilitat de la nostra elecció davant de Deu.»

«La Iglesia y l' Estat—afegeix—son dos poders distints, soberans, cada hū en la seva esfera, y per lo tant independents en el domini que respectivament tenen assignat. L' Estat es soberá en lo que toca al ciutadà; á la Iglesia tan sols li correspon la direcció espiritual. Aixís donchs quan l' Estat imposa una creencia usurpa una funció que no li pertany y desconexa la naturalesa mateixa de la fe qu' es un acte lliure. La forsa no fa més que hipòcritas ó apòstatas; tan sols la persuasió y la llibertat fan creyents. Tota pressió política en materia religiosa es contraria á la letra y al esperit del Evangeli.»

Lluny de considerar com un bé la unió íntima entre la societat religiosa y la societat política, el Pare Maumus la considera com un mal. «La unió—diu—ens ha costat molt cara.» Y pera demostrarho evoca las lluytas entre l' Papat y l' Imperi, passa revista als reys de Fransa que com Felip l' Hermós, Lluís XII, Enrich II y Lluís XIV, feyan bisbes als seus lacayos y pretenían imposar als Papas els seus capritxos; parla de nostre Felip II «pera qui la religió era sols un instrument de dominació», que utilitava segons li convenia, apoyant als protestants, per motius polítics, á Inglaterra y exterminantlos en els Països Baixos.

«Tan sols per una ilusió—diu—poden els catòlics tombar la vista als sigles mitjos, els sigles ferotxes, sigles de degradacions y matanzas, en els que no hi havia del cristianisme més que las prácticas externeas, y en els que la devoció era, las més de las vegadas, superstició, com en aquell Lluís XI, que creya cumplici els seus debers religiosos cosint una estampa benéfich al seu sombrero de rey, y que oferia dons á la Verge de Clery ab tal que li perdonés l' haver envenenat á un dels seus germans. La veritat es que la Iglesia arribá á ferse impopular y fins aburrible á Fransa per haver associat els seus interessos als interessos de la reacció y del absolutisme.»

Y al final del llibre no té inconvenient en estampar aquestas expressivas paraulas:

«Sigüem, donchs, els servidors abnegats de la democracia sense aspirar may á convertirnos en els seus amos, y lluny de volguer deturar la corrent que corre majestuosa, procurém que floti sobre las sevas ayguas la barca tripulada pels Apóstols.»

Brindis

D' aquests rahims veremats en la vinya del Senyor, que nosaltres creyém nets de tota malura, per estar airejats per l' esperit modern, ne féim, després d' escórrela, una copa de vi reconfortant, brindant ab ella per la Llibertat.

La Llibertat es vida. Ho fora fins per aqueixa Iglesia tant desnaturalizada á causa de sas abominables pretensions, que l' han convertida en instrument de dominació y mercantilisme.

Y ja que no es de creure que 'ls que la dirigeixen, á l' altura en que 'ns trobem, puguin curarse de obcecacions y rectificar bonament els seus errors, que á lo menos l' Estat, inspirantse en els dictats de la rahó serena y en els apremis de l' equitat y la justicia 's desentengui de la seva tutela onerosa, recabi la seva plena independencia, y tregui de damunt del pit del poble aquest gran pés mort que l' ofega y l' esclafa.

P. DEL O.

Molts van nets de mans perque se las rentan; no perque no roban.—F. de Quevedo.

LA PUJADA DE 'N MAURA

RAMELLET D' OPINIÓNS

UN CONSERVADOR

—¡Aléluja! Per fi á Espanya veurém l' ordre restablert y ocupar cada hū el puesto que li correspon de dret. A la mà dreta la estaca, á la mà esquerra la llei, y ¡amunt!... ¡Así se gobierna! Ara, ara marxarém bé.

EL MAUSER

—Signi 'l atlot lo que sigui, si nets de tota passió me preguntan si m' agrada que hagi pujat, dire: No. ¿Per qué? Perque se de sobra quin es el seu taranà y preveig que mentres mani no 'm deixarà descansá.

UN DEVOT

—¡En Maura al candelerol! ¡En Maura, el noble Maura! ¡Oh venturós succés! ¡Oh ditxa inesperada! Ja no hi ha que pensar que 's digui res als frares ni que la religió se veji ¡ay! atacada pels negres liberals, agents secrets del diable. Maneta del meu cor, aixó ha de celebrarse: ves á comprá un tortell, fes un cunill ab salsa y encén un rato els ciris á Santa Reparada.

UN LLIBERAL

—¡Ems está perfectament! Per las nostras divisions hem acabat malament. ¡Pobre lley d' Asociacions! ¡Requiescat in pace! ¡Amén!

UN BOLSISTA

—¿Dfu que 'l cupó está segur? ¿Dfu que pujarán els quates? ¿Dfu que 'ls homes de negoció nedarán en l' abundancia? Si aixó es cert, juntemnos tots, formém un coro entusiasta, y á la porta del Bolsí cridém tres cops:—¡Visca en Maura!

UN OBRER

—Al pensar de la manera que 'ns sol tractá aquesta gent, que vingui ó no vingui en Maura m' es del tot indiferent. Ni de las mevas tragerias veuré manant ell el fi, ni l' pa arribá més barato, ni baixará el preu del ví. Una decoració nova, cambi de primeras parts y res... Els mateixos gossos pero ab diferents collars.

DOS AMICHS DE CAFÉ

—L' adveniment d' aquest mestre crech qu' es un bé per la patria. —Jo trobo que 'l seu triunfo representa una desgracia. —Es un home de molt cap. —Es un farsant com els altres. —Reprimirá molts abusos. —Fará molts pastaradas. —Y 'l veurás á dalt molt temps. —Y veurás com aviat baixa. —Durará al menos quatre anys. —¿Quatre anys ó quatre setmanas?

UN FABRICANT

—Vaja, sembla que 'ls propòsits que porta son bastant bons; pero ¿arribarás á cumpliclos? Aixó es lo que diu tothom. —M' hagnés de creure!... ¿Reformas? ¿Lleis novas?... ¡Cá!... ¡Mercats nous!

Cinematógrafo polítich

Els que protestaven contra la llei d' Associacions.

—Bueno; y ara que la tal llei s' ha tornat aygua poll, ¿quí 'ns paga las desfilas?

¿doná una empena á la industrial, ¿fomentar la exportació!..

UN ORADOR RADICAL

—¡Alerta!.. Aquest bon senyor no es del que gastan brometa; va al bulto molt guapament y sense amensassar, pega. Per lo tant, cal fé 'l cap viu, donarse un bany de prudencia, mirar bé hont se posa el peu y molt cuydado ab la llengua!

Jo

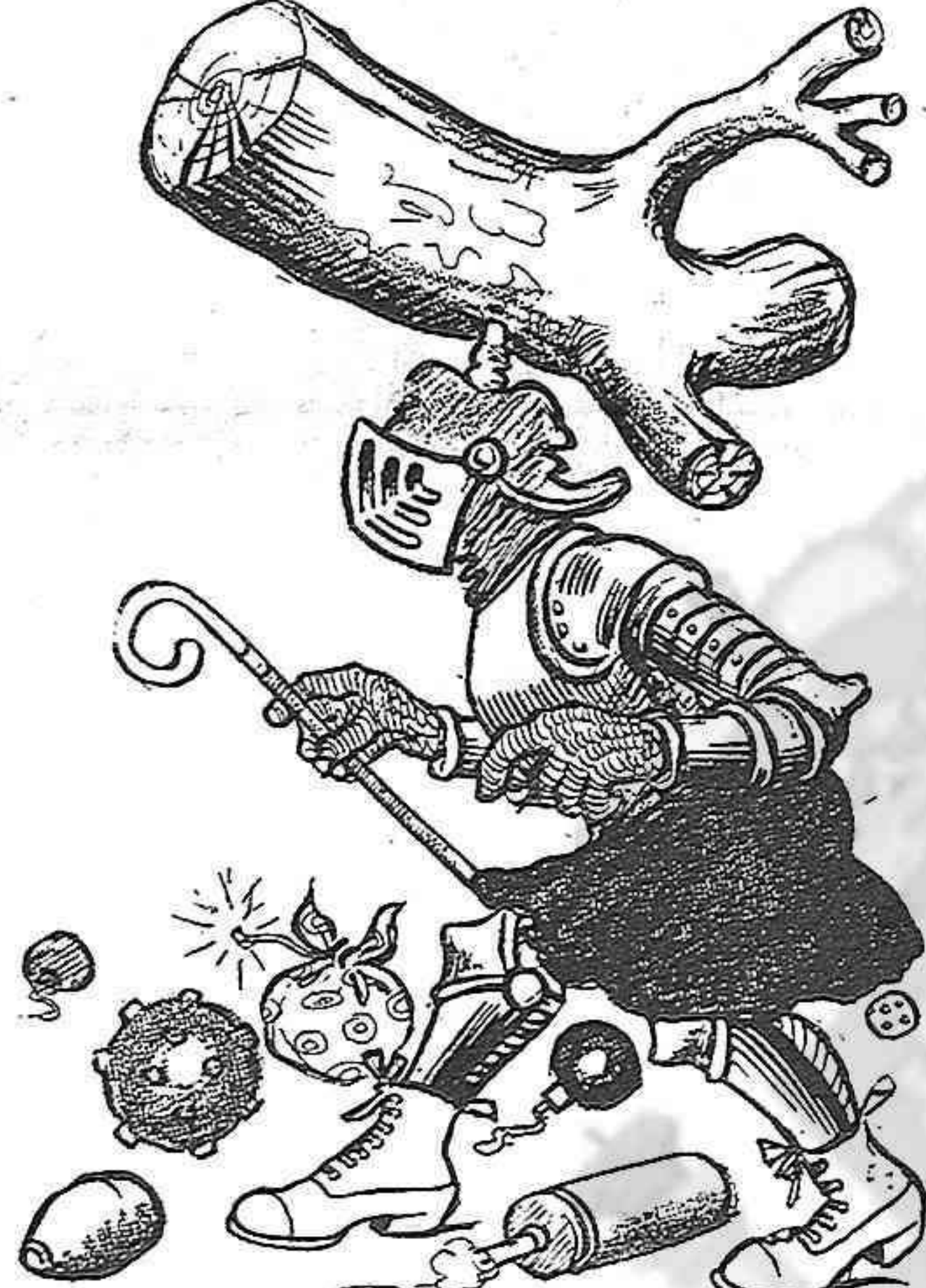
—¿En Maura? Permétinme que rigui un xiquet. ¿Com volen que un metge antiquat com ell curi á una malalta que no té remey? Extendrá receptas, farà coure arrels, fabricará píldoras, preparará unguents...

Quan al fi el despatxin, ¿sabem qué dirém? —Vaja, un puntal menos y un fracassat més.

C. GUMÁ

Viatjes rápidos de don Alejandro.

—Digui al maquinista que no apagui el foch, que torno á fugir desseguida.

Pera passejar per la Rambla.

No anant vestit aixís, es una verdadera imprudencia posarhi els peus.

Un que «eleva la mirada hacia lo alto».

¿Oy qu' es aixó, senyor Sol, lo qu' en resúm vosté vol?

Al costat de la Solidaritat dels Civilisats, s' está formant, contínuament, com á detritus, una Solidaritat dels Bárbaros.—Diego Ruiz.

¿Per qué serveix el Govern?

I ha á Madrid un organisme, compost de nou senyors que representan á la nació y ab el qual el poble ha celebrat un pacte.

—Tá—ha dit el Govern al país—me pagarás tant per contribució territorial, tant per industrial, tant per consums, tant per cédulas... Jo, á cambi d' aixó, dirigiré l' Estat, l' administraré, el protegiré y li donaré tot lo que necessiti. ¿T' hi avens?

El poble, encare que de molt mala gana, ha dit que sí, y 'l conveni, ferm desde aquell moment, ha entrat en vigor. Que 'l país compleix ab exactitut las condicions en el pacte establertes, no hi ha qui pugui duptarho. Ab pena ó ab dolor y resignantse molts cops á quedarse sense camisa, paga las cédulas, paga 'ls consums, paga la contribució industrial, paga la territorial, paga tot lo que 'l organisme director li demana.

—Pot dir lo mateix el Govern? En boca de tothom está la resposta. No: el Govern no compleix ni un sol dels debers que 'l pacte entre ell y 'l país li senyala.

El fet ja es vell y vé repetintse ab una freqüencia atterradora.

¿Qué succehí, per exemple, quan els terremotos d' Andalusia? Aturdit davant del drama de que aquells pobles desdixats acabaven de ser victimas, el Govern, en lloch de volar en auxili dels damnificats, se dirigí humilment al país y,

—Jo no puch fer res—va dirli:—Si realment te compadeixes dels teus germans andalusos, ves á ajudarlos.

—Pero—va replicarli la nació—¿no ets tú el que te n' has de cuydar d' aquestas cosas? ¿La caritat, la beneficencia, no son funcions del Govern?

—Tot lo que vulguis. Pero lo cert es que no tinch un céntim en caixa.

—¿Qué 'n fas dels que jo 't dono? —Els gasto en obras públicas, en barcos, en armament, en assegurar per tots els medis la ditxa, el benestar, la seguretat de la nació.

Resultat, que 'l poble 's gratá la butxaca y 's cuydá, ab molt bona voluntat per cert, de remediad las necessitats de la regió víctima dels terremotos.

Vingué lo de Cuba. —Ja torném á serhi—exclamá el Govern:—necessito quartos. El país, naturalment, aixecá el cap, plé de sorpresa.

—¿Per qué 'ls necessitas? —Per comprar armas, barcos, carbó, pólvora, balas... —¿No 't vinch pagant, per aquest concepte, una cantitat ben crescuda cada any? —Déixat de qüestions. Necesito diners ab tota urgencia, donchs si me 'ls negas, perilla aixó y alló y alló altre, y no tindria res d' extrany que 'l nostre honor sufrís lesió gravíssima. —¿Qué havia de fer la nació, convidada á pagar ab tan sugestius arguments? —Obri suscripciones, equipá barcos, suscrigué empréstitos y facilitá al Govern tot lo que aquést va considerar necessari y que ¡ay!, per fi de festa, de poca cosa va servir.

Ara 's troba Barcelona en un dels cassos previstos en el contracte de que parlavam al principi. La seguretat, la existencia dels ciutadans está en imminent perill. El terror s' ha fet amo y senyor de la capital de Catalunya.

—Govern,—li diu al organisme central:—¿qué fas? ¿No veus la situació en qu' estich colocada?

—Pron que la veig; y fins la deploro, la lamento ab tota l' ánima y cada vespre reso una estona á Santa Rita demanantli un bon remey per tí.

—¿Y res més? ¿A n' aixó 's reduheix tota la teva activitat?

—¡Ayay! ¿Qué més voldrias? —Que cumplissis ab el teu deber. Tú estás obligat á garantirme la existencia, á vetllar per la meua tranquilitat, y en una ciutat ahont cada cinch minuts hi esclata una bomba, no s' hi viu.

—Bé, sí; es clar que aixó es sensible, pero 'l pobre Govern no pot pas estar en tot. De vigilar, d' evitar la repetició d' aquestas crims que han trastornat la teva existencia, qui hauria de cuydarse'n ets tú.

—¿Jo?

—Sí; tú que coneixes el terreno que trepitjas, que sabs quina es la gent que 't rodeja, qu' ets rica, qu' ets forta. De mí, si haig de serte franch, no te 'n refihis gayre.

—¿De manera que 'm plantas, 'm giras la espatlla, m' abandonas?

—No t' abandono, ni 't planto; pero ¿que no veus que no conto ab medis ni ab recursos ni puch fer més de lo que faig?

Ara bé: ¿cóm s' explica que aquesta macábrica broma duri desde fa tants anys y Espanya no s' hagi convensut del mal negoci que fa al no rompre el pacte que ab el Govern firmá un día?

Nosaltres paguem, nosaltres cumplim ab mate'mática exactitut els nostres debers y doném al poder central lo que la llei ens obliga á donarli...

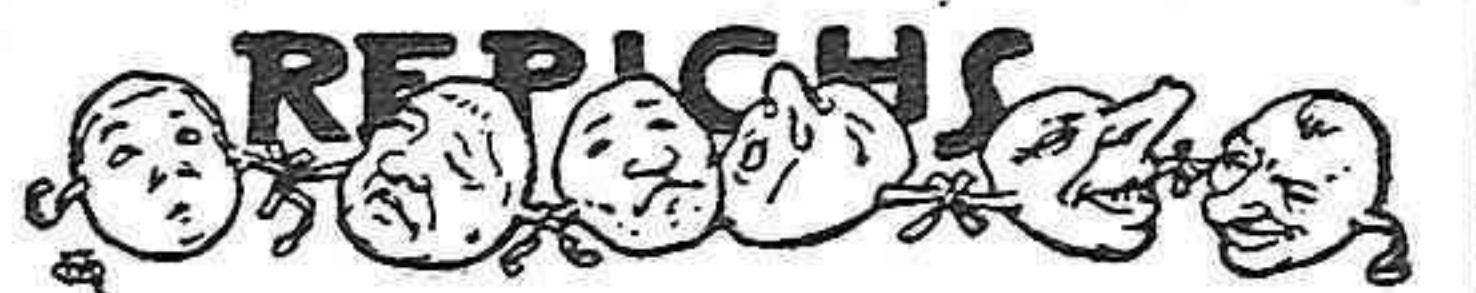
¿Cóm es qu' ell no fa lo mateix?

Si á pesar de cobrar, de pelar, d' esquilmar al país, no es bo per socorre als pobles que sofreixen, ni per atendre á la seva defensa, ni per guardarli la vida, res té d' extrany que tota la nació indignada preguntí:

—¿Per qué serveix el Govern?

FANTÁSTICH

La miseria s' está contínuament reprínt, pero may mor.—Diego Ruiz.

EN Lerroux, en sa interview ab una redactora del *Gil Blas*, manifestá lo següent: «Con la simpatía de Francia y algún refuerzo de otra índole, un hombre de corazón, audaz y desinteresado puede reunir al pueblo en la plaza pública, decirle las verdades que aun ignora, y entonces la revolución está asegurada.»

Quan ell no ha fet encare una cosa tan senzilla, ell mateix confessa que no es un *hombre de corazón*, y que no es *audaz ni desinteresado*.

Aquí 'l tenen agafat. Al bon per la banya, y al xerrayre per la llengua.

Els liberals del pilot tenen rahó que 'ls hi sobra per estar indignats contra 'ls seus *caudillos* que, sense combatre, 'ls han entregat als conservadors.

Pero si tinguessin una mica de memoria ja no se n' haurían d' extranyar.

Els que 'ls han entregat, sense combatre, á n' en Maura, son els mateixos que, sense combatre, varen entregar las colonias als enemichs de la patria.

Y qui ha fet un cove, ab molta més rahó farà una cistella.

El Sr. Palau, en la sessió del dijous de la senmana passada:

«La policia que 's projecta será una cataplasma de farina de llinosa.»

El Sr. Palau, á més de regidor, es apotecari. ¿Cóm s' explica que tingui tan poca fé en els medicaments de la seva farmacia? Si creu que la farina de llinosa no es útil, ¿per qué 'n ven?

Una heretjia del *Avi Brusi*: En una carta de Bilbao parlava de certa manifestació realisada á Guernica «protegida por la sombra venerada del Arbol mil veces secular.»

Un arbre que té cent mil anys. ¿Quants ne tindrà el món?

Aixó está en contra de la cronología del Pare Petavi, qu' es la única autorisada per la Santa Mare Iglesia.

Ja cal que l' *Avi Brusi*, sense esperar á la Quaresma, 's confessi d' un pecat tan gros.

A Madrid s' ha inaugurat la estátua d' en Martínez Campos.

Descripció que 'n fa un periódich: «El caballo tiene la cabeza baja, como atento al sonido de los clarines...»

Alto: aquesta versió no está conforme. Regular-

ment els caballs, quan senten clarins, alsan el cap y adressan las orellas.

De manera que, si l' han representat ab el cap baix, será per indicar que 's dona vergonya de lo de Sagunto.

Dihen de Roma:

«En una reñión de diplomáticos que estaban cenando con unas mujeres galantes, uno de ellos llamado Díaz, agregado á la embajada española, fue gravemente herido por un golpe que con una garrafa le asestó Mlle. Sylva, cantante de un Café-concierto.»

Res: es alló que diu l' autor d' una popular sarsuela:

«En los negocios de Estado la buena forma es el todo.»

Pero, vamos á veure, ¿qué farà ara l' Estat espanyol?

Un cop d' ampolla á un diplomatch es un *cassus belli*.

¿Quan declarém la guerra á las *divettes* dels Cafés-concerts?

A n' el fill del Amo Toni, á pesar de ser contra llei, tractan de nomenarlo subsecretari d' Estat.

Y 's fundan en que es un jove que parla l' anglés, l' alemany, el francés y l' italiá.

¡Vaya un fenómeno! Si 'l seu papà, ab una llengua no més, garla per setze, ¿qué no farà el seu fill, tenintne cinch?

Al cacich Roure, de Girona, per fi 'l van admetre senador, alegant que posseheix un molí que li reditúa cada any més de vint mil pessetas.

Pero dos dias després d' haver jurat el cárrech, se suspentan las sessions d' unas Cortes que ja no tornarán á obrirse. ¡Justo castigo á las sevas embusterías!

Lo que ara caldría averiguar fora si paga la contribució corresponent á las vint mil pessetas que diu que 'l molí li reditúa.

Del Asino, de Roma:

Diu un ingénuo:—Jo crech en Deu; pero no crech en els capellans.

Y respón un explotador:—Donchs jo, al revés: crech en els capellans; pero no crech en Deu.

ANAGRAMA

PLANYS D' UNA CAFETERA
¡AY! DE LA DONA D' UN CAFETER

¡Mirin que n' hi ha un tip dels ditxosos homes, puig quan una 's casa, que ja te prou feyna per pogué arreglar-se las mil y cent cosas á que 's veu subjecta l' estat de la dona, vingui ara á ordenarme que 'l billar li arregli, que li espolsi y cnydi, que desi las bolas que penji 'ls total y que ab pedra tota li deixi ben finas y netas las bolas; que li escombri 'l quarto, li renti la pisa; las escombrarias á un total de brossa que no vol que llenzi, puig tria las puntas que hi ha de tabaco, venentlas á fora al primer estanch que á n' el seu pas troba. No no; jo, demá li diré al meu home que aixó no ho puch fer, que llogui minyona. Jo no vaig casarme per ser una esclava, sino pera viure segons y conforme.

FÉ OLLA Y LLEIXIU

TARJETA

LLEÓ MANAU GIRALT

E.

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas lo títol de una sarsuela castellana.

MOKA SOKA Y C.ª

TERS DE SÍLABAS

Sustituir los punts per lletres de modo que llegit vertical y horizontalment digui: 1.ª ratlla: Poble catalá.— 2.ª Id.—3.ª Nom de dona.

UN XINXONET

Caballers: Un republicá, V. Borrás y Baiges, Trenta nou senmanas, Dos joves del Centre Coral M. V. P. B. (Masnou), Rusinyol Jué, M. Garriga, Muley Araff, G. Salomé (Calandrio), Repe Raigut, B. O. N., A. Roca Coll, Caganissus, Un franceset, y José Sanz (a) Baleyca: No hi ha res á fer.

Caballers: Tres calendris de Masnou, Mr. Boverini, Moka Soka y C.ª, A. Cararach (a) Curro Meloja, y Musculus: Poch ó molt anirà.

Caballer: Francisco Escolar: Els cantars se debían perdre. Repeteixi l' envió si li sembla.—C. A. P.: No m' agrada aquesta, li soch franch. Amunt y crits... y no desmayar.—J. M. y A. C.: Se li transmetrà... y gracias per la part que 'ns toca.—Joseph Planás: Ja ho tornarem á llegir detingudament y obrarem en consecuencia.—Joseph Musoles y otros varios: Gracias, en nom del autor. Celebrem que 's hagi agradat.—Andresito: Agrahim l' envió, y veurém d' aprofitar lo que bonament se pugui.

Impremts LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8

Tinta Ch. Lorilleuz y C.ª